

**MARIO
VARGAS
LLOSA**
JULIA TEYZE

ROMAN

3. BASKI

Çeviri: İSMET BİRKAN

♥ can
çağdaş

MARIO VARGAS
LLOSA

JULIA TEYZE

Can Çağdaş

Julia Teyze, Mario Vargas Llosa

Çeviri: İsmet Birkan

La tía Julia y el escribidor

© 1977, Mario Vargas Llosa

© 1991, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Agencia Literaria Carmen Balcells S.A. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 1991

3. basım: Ekim 2023, İstanbul

Bu kitabın 3. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Didem Bayındır

Düzeltili: Melis Ofas

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Sanat yönetmeni ve dizi tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak uygulama: Beyza Ceylan

Baskı ve cilt: Pasifik Ofset

Cihangir Mah. Güvercin Cad. Baha İş Merkezi A Blok No: 3/1 Z. Kat

Avcılar-İstanbul

Sertifika No: 44451

ISBN 978-975-07-5789-1

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

MARIO VARGAS
LLOSA
JULIA TEYZE

ROMAN

2010 NOBEL EDEBİYAT ÖDÜLÜ

Çeviri
İsmet Birkan

♥can

Mario Vargas Llosa'nın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Kent ve Köpekler, 1984

Yeşil Ev, 1984

Palomino Molero'yu Kim  ld rd ?, 1991

Elebaşılar - Hergeleler, 1992

Mayta'nın öyküsü, 1992

Üvey Anneye  vg , 1992

Julia Teyze, 1994

And Dağlarında Terör, 1996

Masalcı, 1996

Don Rigoberto'nun Not Defterleri, 1999

Teke Şenliği, 2003

Cennet Baška Yerde, 2006

Kelt Rüyası, 2011

Genç Bir Romancıya Mektuplar, 2012

Ketum Kahraman, 2014

Hıncır Kız, 2015

Dünya Sonu Savaşı, 2021

Katedralde Sohbet, 2022

MARIO VARGAS LLOSA, 1936'da Peru'nun Arequipa kentinde doğdu. Başkent Lima'daki Leoncio Prado Askerî Okulu'nda edindiği kişisel deneyimlerden yola çıkarak kaleme aldığı ilk romanı *Kent ve Köpekler*'le (1963) kısa sürede üne kavuştu. İlk romanını 1966'da *Yeşil Ev*, 1969'da *Katedral'de Sohbet*, 1973'te *Yüzbaşı ve Kadınlar Taburu*, 1977'de *Julia Teyze* izledi. *Dünya Sonu Savaşı*, *Masalçı*, *Üvey Anneye Övgü*, *Don Rigoberto'nun Not Defterleri*, *Palomino Molero'yu Kim Öldürdü?*, *Mayta'nın Öyküsü*, *Teke Şenliği*, *Cennet Başka Yerde* gibi yapıtlarıyla günümüzün en seçkin yazarları arasındaki yerini aldı. 1993'te yayımlanan *And Dağlarında Terör* adlı romanı Planeta Ödülü'ne değer görüldü. Edebiyat eleştirisi alanında ise Gabriel García Márquez, Flaubert, Sartre ve Camus'nün yapıtları üzerine kitaplar yayımladı. 1990 yılında Demokratik Cephe'nin adayı olarak katıldığı başkanlık seçimlerinde Alberto Fujimori karşısında başarılı olamadı. 2010'da Nobel Edebiyat Ödülü'nü aldı.

İSMET BİRKAN, Türkiye'de Gazi Eğitim Enstitüsü ve Fransa'da Sorbonne ve Toulouse üniversitelerinde Fransız dili, edebiyatı ve uygarlığı konularında öğrenim gördü. Daha sonra Hacettepe Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde yüksek lisans yaptı. 1992'den 2004'e kadar aynı üniversitenin Mütercim Tercümanlık Bölümü'nde ve Devlet Konservatuarı Müzikoloji Bölümü'nde felsefe, estetik, sanat tarihi dallarında öğretim görevlisi olarak çalıştı. Halen çeviriyle uğraşiyor. Fransa Palmes Académiques Nişanı sahibidir.

Bu romanın ve benim kendisine çok şey borçlu
olduğumuz Julia Urquidi Illanes'e.

“Yazıyorum. Yazmakta olduğumu yazıyorum. Zihnimde, yazmakta olduğumu yazdığımı görüyorum ve yazdığımı gördüğümü de görebiliyorum. Daha önce yazmakta olduğumu ve yazmakta olduğumu görmekte olduğumu hatırlıyorum. Yazmakta olduğumu gördüğümü hatırladığımı görüyorum ve yazdığımı hatırladığımı gördüğümü hatırlıyorum. Yazmakta olduğumu yazdığım yazmakta olduğumu yazmakta olduğumu yazdığımı gördüğümü hatırladığımı yazdığımı gördüğümü yazıyorum. Ayrıca kendimi, yazmakta olduğumu yazarken gördüğümü yazar durumda tasarladığımı yazmış olduğumu yazarken de tasarlayabiliyorum.”

Salvador Elizondo
El Grafógrafo [Yazıcı]

I

O zamanlar çok gençtim; Miraflores'te, Ocharan Sokağı'nda, beyaz duvarlı bir köşkte dedemlerle birlikte oturuyor, San Marcos Üniversitesi'nde hukuk okuyordum. İçimden yazar olmak istememe karşın, ileride hayatımı bir serbest meslekte kazanmaya razı olmuş gibiydim. Unvan, cefcaflı, ücreti şöyle böyle, görevleri kuraldışı ve saatleri lastikli bir de işim vardı: Radio Panamericana'da haber müdürlüğü! Yaptığım iş, gazetelerde çıkan ilginç haberleri kesip haber bültenlerinde okunacak hale koymak üzere rötuşlamaktan ibaretti. Müdürü olduğum redaksiyon servisi, Pascual adında, saçları briyantınlı, felaket haberleri meraklısı bir gençten oluşuyordu. Saat başlarında birer dakikalık, ayrıca öğleyin ve dokuzda on beşer dakikalık haber bültenleri yayınlanıyordu; fakat biz bir defada birkaç bülten birden hazırladığımızdan, ben çoğu kez büromdan çıkıp Colmena'da kahve içmeye, ara sıra da derslerime gitmeye vakit buluyor ya da benim çalıştığım yerden daha hareketli olan Radio Central'in bürolarına uğrayabiliyordum.

İki radyo kanalı da aynı adama aitti; idare yerleri San Martín Meydanı'na çok yakın olan Belén Sokağı'nda ve yan yanaydı. İki kanal birbirine hiç mi hiç benzemiyordu; tersine, trajedilerde görülen, biri güzelliklerle bezenmiş,

öteki kusurları yüklenmiş iki kız kardeş gibi, karşıtlıklarıyla birbirlerinden ayrılıyorlardı. Radio Panamericana yepyeni bir binanın ikinci ve teras katlarına yerleşmişti; personeline, amaçlarında ve programlarında hafiften kozmopolit ve züppece bir hava; modernlik, gençlik ve seçkinlik kaygısı seziliyordu. Sunucuları Arjantinli olmalarına karşın (Pedro Camacho böyle derdi herhalde) öyle olmayı hak ediyorlardı. Panamericana bol bol müzik yayınlıyordu: bir yığın caz ve rock, bir tutamcık da klasik müzik. New York'un ve Avrupa'nın son hitleri Lima'da ilk kez buradan yayınlanıyordu, ama biraz "sofistike" olmak koşuluyla Latin Amerika müziğine de burun kıvrılmıyordu; ulusal müziğe temkinli olarak ve yalnız vals düzeyinde yer veriliyordu. Entel havalı programlar da vardı: *Geçmişten Portreler*, *Uluslararası Olay ve Yorumlar* gibi, soru-cevap yarışmaları, *Şöhret Merdiveni* gibi magazin programlarında bile fazlaca aptallık ve bayağılığa düşmemeye özen gösterildiği fark ediliyordu. Panamericana'nın kültürel kaygılarının bir göstergesi de Pascual'le benim yürüttüğümüz bu haber dairesiydi; Lima'nın çöplüklerine ve sömürge döneminden kalma son pencerelerine hâkim olan terasa kurulmuş küçük bir kulübede yapıyorduk bu işi. Terasımıza, kapılarının duardan önce açılmak gibi tehlikeli bir alışkanlığı bulunan eski bir asansörle ulaşılıyordu.

Buna karşılık Radio Central, bir sürü iç avlular ve kuytu köşelerle dolu eski bir eve tıkışmıştı; halka, alt tabakaya, hatta ayaktakımına yönelik bir görev üstlenmiş olduğunu anlamak için, ağzından argo düşmeyen, kemiksiz dilli spikerlerini duymak yeterliydi. Haber yayını çok azdı; bu yüzden, And Dağları'nınki de dahil Peru müziği burada mutlak egemendi; Kızılderili sahne şarkıcılarının da halka açık yayınlara katılmaları sıkça görülürdü; bu yayınlarda, saatler öncesinden, stüdyo kapılarına kalabalık-

ların yığılmasına neden olurdu. Central'in dalgalarında, tropikal müzik ile Meksika ve Arjantin müzikleri de aynı rahatlık ve cömertlikle dolaşırdı. Programlar fazla hayal gücü gerektirmeyen, basit ama etkili yapımlardı: dinleyici istekleri, yıldönümü veya doğum günü şarkıları, gösteri dünyasından dedikodular, film ve sinema... gibi. Fakat Central'in dinleyicilere sunduğu asıl besleyici yemek; hiç bıkmadan sunulan ve tekrarlanan ve bütün kamuoyu yoklamalarına göre ona en büyük dinleyici kitlesini kazandıran yapımlar, radyofonik oyun dizileriydi.

Günde en az yarım düzine dizi geçiyordu kanallardan; ben de bunları oynayan (daha doğrusu konuşan) "yorumlar"ı kayıt sırasında çaktırmadan gözetliyordum: Meslek yaşamlarının sonuna gelmiş aktör ve aktrislerdi bunlar; eski püskü giysiler içinde, bir deri bir kemik zavallılar... Genç, okşayıcı ve billur gibi sesleri; kırışık yüzleri, buruklukla büzülen ağızları ve yorgun bakışlarıyla tam bir karşıtlık oluşturuyordu. Onlar stüdyonun camlarının ardında, büyük bir akvaryumdaki balıklar gibi, ellerinde metinlerle mikrofonun başına toplanmış, *Alvear Ailesi*'nin yirmi dördüncü bölümüne başlamaya hazırlanırken, Oğul Genaro dışarıdan parmağıyla işaret ederek olacakları haber veriyordu: "Peru'ya televizyon kurulduğu gün, bunların intihar etmekten başka çareleri kalmayacak." Gerçekten de, Luciano Pando'nun sesini duyunca heyecanlanan ev kadınları onun eciş bücüş vücudunu ve şaşkı gözlerini görseler ya da Josefina Sánchez'in müzikli fısıltılarını duyunca gönüllerinde tatlı anılar uyanan emekliler onun çifte gerdanını, bıyığını, yelken kulaklarını ve varislerini görseler, ne büyük bir düş kırıklığına uğrarlardı!.. Fakat televizyonun Peru'ya gelmesi öyle bugünden yarına beklenen bir şey değildi ve radyo tiyatrosu emekçilerinin mütevazı geçim yolları şimdilik güvenlik içinde görünüyordu.

Ninemin tüm öğleden sonralarını dolduran; Laura Teyzemin, Olga Yengemin, Gaby Yengemin ya da çok sayıdaki kuzinlerimin evlerine gittiğimde (ailemiz Kitabı Mukaddes'teki aileler kadar geniş ve birbirine tutkun olup "mutena semtler"den Miraflores'te ikamet ederdi) durmadan kafamı şişirdikleri o dizilerin hangi kalemlerden çıktığını hep merak etmişimdir. Bunların dışarıdan satın alındığını tahmin ediyordum, ama Genaro'ların onları Meksika'dan ya da Arjantin'den değil de Küba'dan ithal ettiklerini öğrenince yine de şaşırdım. Goar Mestre'nin yönetiminde bir çeşit radyo-televizyon imparatorluğu olan CMQ ürettiği dizileri. Bu kır saçlı bayı, Lima'ya uğradığında, herkesin saygılı bakışları önünde, etrafında dört dönen patronlarımızla, Radio Panamericana'nın koridorlarından geçerken, ara sıra gördüğüm olmuştu. Ayrıca, Radyoda sunucu, yapımcı ve operatörlerden bu CMQ hakkında o kadar çok şey duyuyordum ki o dönemde Hollywood sinemacılar için neyse, CMQ de bu insanlar için oydu; öyle mitolojik, masalsı bir âlemi temsil ediyordu, Javier ve ben Bransa'da kahvelerimizi içerken bazen bu dünyayı kafamızda canlandırmaya çalışıyorduk. Uzaklarda, palmiyeleri, cennet plajları, sokak çeteleriyle ve turistleriyle o büyümlü Havana'da, Goar Mestre'nin kalesindeki klimalı bürolarda, ses çıkarmayan yazı makinelerinin başında bir yazarlar ordusu, bütün bu ihanet, intihar, tutku, karşılaşma, miras, dindarlık, rastlantı ve cinayet selini üretilen Antiller'in şirin adasından Latin Amerika'nın üstüne boca ediyor olmalıydı; bu dalga, Luciano Pando ve Josefina Sánchez gibi sanatçıların seslerinde billurlaşarak, bütün ülkelerdeki nine, teyze, yenge, kuzin ve emeklilerle öğleden sonralarını pembe hayallerle dolduruyordu.

Oğul Genaro bu programları telgrafla ve kiloyla alıyordu (daha doğrusu CMQ onları öyle satıyordu). Ki-

tapçıkları birilerinin kendisi, kardeşleri veya babası yayından önce okuyup okumadığını sorduğumda şaşırmış, “Deli misin! Yetmiş kilo kâğıdı sen okuyabilir miydin?” diye karşılık vermişti, hoşgörölü bir babacanlıkla; *El Comercio*'nun pazar ekinde bir öykümün çıktığını gördüğünden beri onun gözünde bir “aydın” olmuştum ben de... “Ne kadar zaman gerekir, bir hesapla bakalım. Bir ay mı, iki ay mı?.. Bir radyo oyununu elden geçirmek için kim iki ay harcayabilir? İş rastlantıya bırakıyoruz; çok şükür şimdiye kadar Mucizeler Mesih'i bizi korudu.” En iyi durumlarda, oğul Genaro reklam ajansları, meslektaş veya dostları aracılığıyla, kendisine önerilen dizinin kaç ülke tarafından satın alındığını ve dinleyici sondajlarının sonuçlarını öğrenmeyi başarabiliyordu; en olumsuz durumlarda ise ya dizinin başlığına göre karar veriyor ya da ne çıkarsa bahtına deyip alıyordu. Dizilerin kiloyla satılması, bu usulün sayfa veya kelime sayısı ölçütüne göre daha az yanıltıcı olmasıydı; hiç olmazsa kontrolü mümkündü. “Okuyacak zaman bile yoksa,” diyordu Javier, “o kadar kelimeyi sayacak zaman haydi haydi olamaz.” Fiyatı et, yağ ve yumurta gibi teraziyle belirlenen, altmış sekiz kilo otuz gramlık bir roman fikri aklına geldikçe Javier bir tuhaf oluyordu.

Fakat bu yöntem Genaro'lara bazı sorunlar çıkarıyordu. Metinler Küba'ya özgü deyimlerle doluydu ve yayından birkaç dakika önce Luciano, Josefa ve öteki meslektaşları iyi kötü (iyiden ziyade kötü) bunları Peru ağzına çevirmeye çalışıyorlardı. Öte yandan, Havana'dan Lima'ya gelirken, gemi ya da uçak ambarlarında veya gümrüklerde, daktiloyla yazılmış kâğıt topları bozulup dağılıyor, kimi bölümler olduğu gibi kayboluyor, sayfalar karışıyor, ıslanıp okunmaz oluyor ya da Radio Central'in depolarında fareler tarafından kemiriliyordu. Bu durumlar ancak son dakikada, Genaro kitapçıkları dağıttığı sı-

rada ortaya çıktığı için, herkes korkulu anlar yaşıyordu. Tek çözüm hiçbir şeye aldırmandan, soğukkanlılıkla, yitik bölümü atlamaktı; bunun yapılamayacağı daha kötü durumlarda ise Luciano Pando veya Josefina Sánchez bir gün hasta ediliyor, böylece kazanılan yirmi dört saat içinde, oyunu fazla yaralamadan, keserek, ekleyerek, düzelterek, kayıp kilo ve gramların onarılması mümkün oluyordu. Bütün bunlardan başka, CMQ'nün fiyatları da üstüne üstlük hayli yüksek olduğundan, Pedro Camacho'nun varlığını ve yeteneklerini keşfettiğinde oğul Genaro'nun neden o kadar mutlu olduğu kolayca anlaşılır.

Genaro'nun bana radyoculukta olay yaratan bu dehadan söz ettiği günü bile iyice anımsıyorum, çünkü Julia Teyze'yi de aynı gün öğle yemeğinde ilk kez görmüştüm. Lucho Amcamın karısının kız kardeşiydi ve önceki gün akşam Boliviya'dan gelmişti. Kocasından yeni boşanmış ve başarısız evliliğinin etkisinden kurtulup dinlenmek üzere Lima'ya gelmişti. Ailenin en şom ağızlı olan Hortensia Teyze, "Aslında yeni bir koca aramak için..." diye kestirip atmıştı bir aile toplantısında. Ben perşembe günleri öğle yemeğine Lucho Amcalara gidiyordum; o gün öğle vakti aileyi hâlâ pijamalı buldum; acı soslu midye ve soğuk birayla uykusuz geçen gecenin etkisini gideriyorlardı. Sabaha kadar yeni gelen konuklarla çene çalmışlar, üçü bir şişe viskiyi bitirmişlerdi. Hepsinin başı ağrıyor, Lucho Amca bürosunun altüst olacağından yakınıyor, Olga Yenge cumartesi dışında böyle geç saatlere kadar uyanık kalmanın ayıp olduğunu söylüyor, yeni gelen ise yalınayak, sabahlıklı ve başı bigudili, valizini boşaltıyordu. Kendisini, içinde hiç de güzellik kraliçesine benzemediği bu dağınık kıyafette görmemden sıkılmadı.

"Demek sen Dorita'nın oğlusun ha," dedi yanağıma bir öpücük kondurarak; "liseyi bitirmişsindir herhalde, değil mi?"

Oracıkta ondan nefret etmeye başladım. O sıralar ailemle bütün sürtüşmelerim, on sekiz yaşında yetişkin bir erkek olduğum halde bana hâlâ bir çocukmuşum gibi davranmakta inat etmelerinden kaynaklanıyordu. Beni Marito diye çağrılmak kadar kızdıran bir şey yoktu. Adımın böyle değiştirilmesi, sanki beni kısa pantolonlu halime geri götürüyordu.

“Hukuk birinci sınıfta ve gazetecilik yapıyor,” dedi Lucho Amca, bana bir bardak bira uzatarak.

“Doğrusunu istersen,” diye öldürücü darbeyi vurdu Julia Teyze, “daha ağzın süt kokuyor, Marito.”

Yemekte, yetişkinlerin budalalara ve çocuklara söz söylerken takındıkları sevecen tavırla, bana nişanlım olup olmadığını, balolara gidip gitmediğimi, hangi sporu yaptığımı sordu ve kasıtlı mı iyi niyetle mi yapıldığımı anlamadığımı, fakat ta yüreğime işleyen bir hınzırlıkla, *olanak bulur bulmaz* bıyık bırakmamı öğütledi. Esmerlere yakıştıyormuş ve kızlarla işleri kolaylaştırmış.

“O ne etek düşkününü ne de eğlence,” diye açıkladı Lucho Amcam, “o bir entelektüel. *El Comercio*’nun pazar sayfalarında öykü bile yayımladı.”

“Ayağını denk alsın, Dorita’nın oğlu, yanlış tahtaya basmasın!..” diyerek kahrkabayı bastı Julia Teyze ve kendimi onun eski kocasıyla tam bir dayanışma içinde hissettim.

Fakat renk vermedim, gülümseyerek onun suyuna gittim. Yemek boyunca berbat Bolivya fıkraları anlatıp beni homurdattı durdu. Gideceğim sırada yaptıklarını bağışlatmak ister gibi, nazik bir dille kendisini bir akşam sinemaya götürmemi istedi; sinemaya bayılıyormuş...

Radio Panamericana’ya tam zamanında yetişip Pascual’in saat üç bülteninin tümünü, *Ultima Hora*’da yayımlanmış bir habere, Rawalpindi’nin egzotik sokaklarında mezarcılarla cüzamlılar arasında çıkan kanlı kavgaya

ayırmasını önledim. Saat dört ve beş haberlerini de hazırladıktan sonra kahve içmek için çıktım. Radio Central'in kapısında oğul Genaro'ya rastladım, etekleri zil çalıyordu. Koluma girip beni Bransa'ya sürükledi: "Sana akıl almaz bir şey anlatacağım, gel..." İş için birkaç günlüğüne La Paz'a gitmiş ve orada, o tek kişilik orduyu, Pedro Camacho'yu işbaşında görmüştü.

"Adam değil, başlı başına bir sanayi," diye sürdürdü, hayranlık içinde. "Bolivya'da yayınlanan tiyatro oyunlarının tümünü o yazıyor ve de oynuyor! Ayrıca bütün radyo dizilerini de yazıyor, sahneye koyuyor ve başrollerini de hep kendisi oynuyor!"

Fakat Genaro'yu asıl etkileyen, adamın üretkenliği ve yeteneklerinin çeşitliliği değil, halk tarafından tutulması olmuş. La Paz'daki Saavedra Tiyatrosu'nda onu görebilmek için karaborsadan iki misli fiyatına bilet bulmak zorunda kalmış...

"Boğa güreşi gibi, anlıyor musun?" diyordu şaşkınlıkla. "Oysa, şimdiye kadar Lima'da kim bir tiyatroyu doldurabilirdi, ha?"

İki gün üst üste, her yaştan kız ve kadınların yığın yığın Radyo Illimani'nin kapılarını tutup imza istemek için idollerinin çıkışını beklediklerini görmüş. La Paz'daki McCann-Erickson Araştırma Şirketi de, Pedro Camacho'nun Bolivya radyolarının en büyük dinleyici kitlesine seslendiğini belirtmiş ona. Oğul Genaro o sıralar ilerici emprezaryo denmeye başlanan türden biriydi: Şandan şereften çok iş düşünür; Club Nacional'e üye olmamış, olmak da istemez, yedi kralla barışık ve bu dinamizm yüzünden hep yorgun bir yayıncı... Kararına çabuk biri olduğundan, Radio Illimani'ye yaptığı ziyaretin ardından Pedro Camacho'yu, yalnızca Radio Central'de çalışmak üzere Peru'ya gelmeye ikna etmişti.

"Zor olmadı, çünkü orada boğaz tokluğuna talim

ediyordu,” dedi. “Burada radyo oyunu dizileriyle uğraşacak; ben de CMQ’nün köpekbalıklarına iyi bir ‘hastir!’ çekebileceğim.”

Kurduğu düşlere karşı çıkmaya çalıştım. Bolivyalıların ne kadar sevimsiz insanlar olduğunu kendi gözleriyle gördüğünü, Pedro Camacho’nun Central’de hiç kimseyle geçinemeyeceğini söyledim. Şivesi dinleyicileri mutlaka rahatsız edecekti. Peru’yu hiç tanımaması da pot üstüne pot kırmasına sebep olacaktı. Ama Genaro benim bu karamsar tahminlerimden etkilenmiyor, yalnızca gülümsüyordu. Bizim ülkede hiç yaşamamış olmasına karşın, Pedro Camacho Limalı ruhu hakkında onunla doğma büyüme bir Bajo el Puente’li kadar yetkiyle konuşmuştu; şivesi kusursuzdu, s’leri, r’leri gerektiği gibi yumuşak, sesi de kadife gibiydi.

“Luciano Pando ile öteki oyuncular bu zavallı yabancıyı bir lokmada yerler,” dedi Javier, olacakları hayal ediyormuş gibi. “Ya da Josefina Sánchez ırzına geçer.”

Terastaki kulübemizde böyle gevezelik ediyorduk; bir yandan da ben, *El Comercio* ve *La Prensa*’dan arakladığımız haberlerin sıfat ve zarflarını değiştirerek, daktiloda Panamericana’nın öğle bültenini hazırlıyordum. Javier en iyi dostumdu; hâlâ hayatta olup olmadığımızı görmek için, her gün, birkaç dakika da olsa birbirimizi görmeden edemedik. Coşkulu bir insandı; coşkuları değişken ve çelişkili olsa da hep içtendi. Katolik Üniversitesi’nin Edebiyat Bölümü’nün yıldızı olmuştu; üniversitede daha önce böyle çalışkan bir öğrenci, bu kadar durulukla ve anlayarak şiir okuyan ve zor metinleri bu kadar derinlemesine yorumlayan biri görülmemişti. Parlak bir tez hazırlayacağına; eşsiz bir profesör veya şair ya da aynı derecede başarılı bir eleştirmen olacağına herkes kesin gözüyle bakıyordu. Fakat günün birinde herkesi düş kırıklığına uğratarak, üzerinde çalıştığı tezi

Julia Teyze'yi de aynı gün öğle yemeğinde ilk kez görmüştüm. Lucho Amcamın karısının kız kardeşiydi ve önceki gün akşam Bolivya'dan gelmişti. Kocasından yeni boşanmış ve başarısız evliliğinin etkisinden kurtulup dinlenmek üzere Lima'ya gelmişti. Ailenin en şam ağızlısı olan Hortensia Teyze, "Aslında yeni bir koca aramak için..." diye kestirip atmıştı bir aile toplantısında.

1950'ler Lima'sında yerel bir radyo istasyonunun haber servisinde çalışan edebiyat heveslisi genç Marito'nun tekdüze yaşamı Bolivya'dan gelen iki beklenmedik ziyaretçinin etkisiyle rayından çıkar: İlki sevilen radyo dizilerinin ünlü ismi Pedro Camacho'dur; ikinciyse akrabası Julia...

Mario Vargas Llosa kendi geçmişinden de izler taşıyan bu tutku dolu romanda aşk ve melodramı kavrak bir mizahla buluşturuyor.

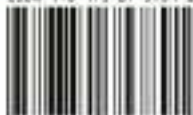
#latinamerikadedebiyati #peru #aşk #yazarlık #radyotiyatrosu #ilişkiler

 can

can yayinlari.com | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | |

11200001

ISBN 978-975-07-5789-1

9 789750 757891